

Bak Ölümü Korkuttum

– Ethem BABRAK · 14 Mart 2025

Bak ölümü korkuttum
Azrail şaşırdı adresi
Penceremden geçemez oldu güneş
Ay kederlendi
Acılar utandı kaderine
Sular üşüdü yüreğimde
Seccadem ağladı
Ben yağmurlara karıştım
Sözcükler yetmedi anlatmaya
Cümleler bıktı benden
Herkese ve her şeye senden azıcık azıcık
kattım diye
Şimdi her yanım duman
Şiddetleniyor ağrılarım gün geçtikçe
Hayat devrildi yüreğimin uçurumundan
Geldin de ben mi kördüm
Ateşlerde yürürken soğuk yüreğine mi düştüm
Bu yüzden mi bedenim hala ayakta
Bu yüzden mi düştü, kor ateş içime
Neden hala susuyorum sana
Çiçekler açarken gözlerinde
Kalbinden kalbime süngüler sürgün olmuş gibi
Dağ olsa devrilir

Kaya olsa delinir
Rahman'a kaç kez söyledim ihanetini
İmtihanım senmişsin meğer
Oysa kendimi dağ sanır
Koca koca kayaları bağrımda saklar sanıyordum
İçimde senin cehennemini taşıırken
Ömürden her gün biraz daha eksiliyorum
Kağıtlar bile kararıyor yüzüme bakarken
Salak adam, beyhude çırpınış...
Aklım firarda
Çoğalıyor bendeki se/n/s/sizlik
Çoğalıyor yalnızlığım en büyük kalabalıklarda
Anam hala bilmiyor
Ve babam hala salaklığımaya yarıyor
Genç adammışım
Bu saç bu sakal
Bu bakış, bu aptal benmişim
Söylemem, söylemem
Söylemem senin kentinde kalleşce vurduğumu
Kaç kezler sırtımdan hançerlendiğimi
Bir Türkün
Bir Kürdün
Bir ırkın elinden neler neler çektiğimi
Işıkları kayboldu gözlerimin
Uzaktan uzağa
Yüreğimden ötelere
Sessiz bir çığlık
Paramparça bir yürek
Acıları nasıl taze tutar
çürümüş bir kalp
Ölümler dirilerden bilmem ki ne ister
Kaç kez düştü
bu uçurum bu yürekten
Bu nasıl bir kervan
Her sokak başında
Çöl ortası seraplar gibi sen
...